

Того вечора в маєтку Волохатків точилися запеклі суперечки. Маленький Дам'ян сидів у своєму кріслі й чухав за вушком одноокого Хтоська́, прислухаючись до палких розмов дорослих.

— У світі є місце для всіх, кого створила природа! Після стількох війн люди нарешті почали приймати цей факт. Тепер ми можемо сміливіше рушати за межі Ожинових Хащів — (до речі, саме Хащів, бо не існує жодної самотньої хащі у вовкулачому краї) — у пошуках

пригод і нових можливостей! — це тато академічно переконував збентеженого дідуся.

— Маячня! Подумай про щоденні потреби, речі, без яких жодному вовкулаці не обійтись: онук любить на сніданок пюре зі стиглих мухоморів і чай з ожиновим варенням! Це корисно для вовкулачого травлення, а ще — багатовікова сімейна традиція! Ти будеш руйнувати традиції, га? Або переведеш вовкулачення на людські пластівці з молоком?! Так не годиться! Навіть чути не хочу! — неакадемічно обурювався дідусь, загрозливо трясучи ціпком прямо перед собою.

— У світі є речі, набагато важливіші за мухомори і... — спробував заперечити тато.

Округливши очі, дідусь і бабуся презирнулися, а в повітрі зависло мовчазне й тривожне: «Що для онука може бути важливішим за здорові сніданки?!»

— Твій дід ви-
рощував найкращі му-
хомори в Ожинових Ха-
щах, і твій батько теж! Ці гриби
м'ясисті, здоровенні й сповнені
корисностей, що конче необхід-
ні для здоров'я всім магічним іс-
тотам! Наші мухомори відомі по
всіх усядах! До нас навідуються по гри-
би навіть з далекого Галасвіту! Але якщо ви поїдете, то
хто продовжить сімейну справу? Хто опікуватиметься
мухоморовими плантаціями та й кажанячою фермою?
Чи це все пропаде? Ми з дідом вже старі — нам більше
двох тисяч років! І ти хочеш лишити все це на наші ста-
речі плечі? — обурювалася бабуся, енергійно човгаючи
кімнатою туди й сюди, наче їй було не дві тисячі років,
а лише якась тисяча.

— Ми ховалися занадто довго, наче злочинці. Ми боялися вийти у світ і позбавляли себе можливостей, хоча вдень ми на вигляд такі ж, як і люди — усі ті, хто може їсти смачне морозиво, вчитися в школах та університетах, ходити в кіно й кататися на каруселях у парках розваг! Нам варто лишень дотримуватися золотого правила: повертатися додому до заходу сонця, щоб нікого не налякати й так зберегти сімейну таємницю. От і все! Після відлюдькуватого життя в Ожинових Хащах це зовсім невеличка плата за те, щоб маленький Дам'ясь став першим у світі вовкулакою, який здо-

